

Sygn. akt V U 295/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2019 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Marek

Protokolant: star. sekr. sądowy Magdalena Teteruk

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2019 r. w Legnicy

sprawy z wniosku J. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. Wydział (...)

o ponowne ustalenie wartości kapitału początkowego

na skutek odwołania J. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. Wydział (...)

z dnia 5 marca 2019 r.

znak (...)

oddala odwołanie

SSO Andrzej Marek

Sygn. akt V U 295/19

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. Wydział (...) decyzją z dnia 5 marca 2019 r. znak sprawy (...) odmówił ponownego ustalenia wartości kapitału początkowego wnioskodawcy J. S. na dzień 1 stycznia 1999 r.

W uzasadnieniu wskazał, że dokumentem obligującym do uwzględnienia zarobków w czasie zatrudnienia jest zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (Rp-7) wystawione przez pracodawcę. Przedłożone przez wnioskodawcę dokumenty Rp-7 nie budziły zastrzeżeń, ponieważ dla pracownika zatrudnionego za granicą przyjmuje się wynagrodzenie przysługujące w tym okresie pracownikowi zatrudnionemu w kraju w takim samym lub podobnym charakterze, w jakim pracownik był zatrudniony przed wyjazdem za granicę. Organ podniósł, że okres od 19 października 1979 r. do 24 października 1979 r. (przerwa w zatrudnieniu przed służbą wojskową oraz od 20 października 1981 r. do 8 listopada 1981 r. (przerwa w zatrudnieniu po służbie wojskowej) nie został zaliczony do stażu pracy, ponieważ okresy te nie są wymienione w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1270) jako okresy składkowe bądź nieskładkowe. Organ dodał, iż powyższe ustalono na podstawie świadectwa pracy z 20 maja 2004 r.

Wnioskodawca odwołał się od przedmiotowej decyzji. Wniósł o ponowne przeliczenie jego kapitału początkowego.

W uzasadnieniu wskazał, że prosi o uwzględnienie przy wyliczaniu kapitału początkowego jego świadectwa pracy z dnia 4 października 1990 r. Ww. świadectwo wnioskodawca uzyskał z macierzystego zakładu pracy tj. Zakładu (...) w J.. Wnioskodawca nadmienił, że w latach 1986-1988 r. przebywał wraz z (...) na terenie b. ZSRR. Wnioskodawca za ten okres domaga się „100 % zarobków wg stawek ZUS”. Ponadto wnioskodawca wskazał, że w latach 1989-1990 pracował w cyrku we Włoszech. Także w tym przypadku ZUS zaniżył jego wynagrodzenie.

W odpowiedzi organ wniósł o oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu wskazał, że ZUS oddział w L. do ustalenia kapitału początkowego uwzględnił wszystkie udokumentowane polskie okresy ubezpieczenia i zarobki wnioskodawcy. Organ rentowy poinformował ponadto, że wnioskodawca zarówno do swojego wniosku o ponowne ustalenie kapitału początkowego jak i do swoje odwołania zainteresowany nie załączył nowej dokumentacji pozwalającej na przeliczenie kapitału początkowego.

Sąd ustalił, co następuje:

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w L. decyzją z dnia 15 stycznia 2008 r. (...) ustalił kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999 r. dla wnioskodawcy J. S. (ur. (...)), w kwocie 63.475,39 zł. Do ustalenia kapitału początkowego przyjęto 13 lat, 5 miesięcy i 9 dni okresów składkowych. Jako wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego został przyjęty wskaźnik wysokości podstawy wymiaru od zarobków z lat 1982-1991 wynoszący 73,23%. Do ustalenia kapitału początkowego Zakład nie uwzględnił okresów:

- od 19 października 1979 r. do 24 października 1979 r. oraz od 20 października 1981 r. do 8 listopada 1981 r., gdyż nie została opłacona składka na ubezpieczenie społeczne,
- od 28 czerwca 1989 r. do 3 września 1989 r., gdyż w tym okresie wnioskodawca przebywał na urlopie bezpłatnym,
- od 27 października 1991 r. do 31 grudnia 1998 r. ponieważ w tym okresie wnioskodawca w przyszłości może ubiegać się o świadczenie emerytalno-rentowe z instytucji ubezpieczeniowej francuskiej.

Od decyzji z dnia 15 stycznia 2008 r. wnioskodawca nie złożył odwołania do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych i decyzja ta stała się prawomocna.

W dniu 18 grudnia 2018 r. wnioskodawca złożył wniosek o ponowne ustalenie kapitału początkowego. Do wniosku załączył świadectwo pracy z 4 października 1990 r., zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za lata 1979-1989, decyzję o ustaleniu kapitału początkowego z 15 stycznia 2008 r., zaświadczenie o odbyciu służby wojskowej, zaświadczenie o zatrudnieniu w ZSRR (bez tłumaczenia na język polski), zaświadczenie o zatrudnieniu we Włoszech, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za lata 1989-1990, warunki umowy agencyjnej na kontrakcie we Włoszech, zaświadczenie o zatrudnieniu we Francji.

W dniu 5 marca 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał skarżoną decyzję o odmowie ponownego ustalenia kapitału początkowego dla wnioskodawcy.

(bezsporne a nadto akta ubezpieczeniowe)

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 173 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy. Kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty obliczonej według zasad określonych w art. 174

pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone zgodnie z art. 26 ust. 3 dla osób w wieku 62 lat (ust. 2). Wartość kapitału początkowego ustala się na dzień wejścia w życie ustawy (ust. 3).

W myśl art. 174 ust. 1 cyt. ustawy, kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2–12. Przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy: 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6; 2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5; 3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-3 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2. Przy ustalaniu kapitału początkowego do okresów, o których mowa w art. 7 pkt 5 (przypadających przed dniem nabycia prawa do emerytury lub renty okresy urlopu wychowawczego, urlopu bezpłatnego udzielonego na podstawie przepisów w sprawie bezpłatnych urlopów dla matek pracujących opiekujących się małymi dziećmi, innych udzielonych w tym celu urlopów bezpłatnych oraz okresy niewykonywania pracy z powodu opieki nad dzieckiem – wieku do 4 lat, w granicach do 3 lat na każde dziecko oraz łącznie bez względu na liczbę dzieci – do 6 lat (...)) stosuje się art. 53 ust. 1 pkt 2 tj. okresy te przelicza się przelicznikiem 1,3 % za każdy rok. Przy czym ust. 2 art. 53 ww. ustawy stanowi, iż okresy te ustala się z uwzględnieniem pełnych miesięcy.

Zgodnie z treścią § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe, środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

W konsekwencji powyższego niezasadne było żądanie wnioskodawcy przyjęcia do podstawy wymiaru kapitału początkowego wynagrodzenia za lat 1977-1989 r. w wysokości ujętej w świadectwie pracy z 4 października 1990 r. Jak wynika z zapisów ww. dokumentu wskazuje on wynagrodzenie ostatnio otrzymywane – nie zaś odpowiednio w każdym miesiącu czy też łącznie roku zatrudnienia. Na tej podstawie nie można ustalić wysokości wynagrodzenia za poszczególne miesiące i lata tego zatrudnienia.

Podobnie sytuacja ma się z zatrudnieniem wnioskodawcy we Włoszech. Z przełożonego dokumentu zawierającego warunki umowy agencyjnej wnioskodawcy w tym przewidywane wynagrodzenie również nie można ustalić wynagrodzenia rzeczywiście otrzymanego przez wnioskodawcę.

Sąd uznał także, iż okres między zakończeniem służby wojskowej a podjęciem pracy (w ciągu 30 dni) nie jest okresem ani składkowym, ani nieskładkowym w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Okresy nieskładkowe zostały bowiem enumeratywnie wymienione w art. 7 tej ustawy. Wskazany przepis nie zawiera jednak wariantu zaliczenia okresu przerwy pomiędzy zwolnieniem z czynnej służby wojskowej, a powrotem do pracodawcy. Okres takiej przerwy nie jest także wymieniony jako okres składkowy w art. 6 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a w szczególności w art. 6 ust. 1 pkt 4, który wskazuje, że za okresy składkowe uważa się tylko i wyłącznie okresy czynnej służby wojskowej w Wojsku Polskim lub okresy równorzędne albo okresy zastępczych form tej służby. Również art. 120 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. Nr 44, poz. 220 ze zm.) pozwala na zaliczenie do uprawnień wynikających ze stosunku pracy jedynie okresu odbywania czynnej służby wojskowej i nie rozciąga tej możliwości na okres przerwy pomiędzy zakończeniem czynnej służby wojskowej, a zgłoszeniem gotowości powrotu do pracy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 września 2018 r. III AUa 445/18). Stąd nie można było zaliczyć okresów przerw w zatrudnieniu wnioskodawcy przed i po odbyciu przez niego służby wojskowej. Nadto mając na uwadze ustalony staż pracy wnioskodawcy oraz dane zwarte w wykazie dochodów ubezpieczonego (k. 49 i 54 akt kapitału początkowego) lata przyjęte przez organ rentowy do obliczenia wskaźnika podstawy wymiaru świadczenia (10 kolejnych lat od stycznia 1982 r, do 31 grudnia 1991 r.) były najkorzystniejsze.

Z tych względów sąd odwołanie wnioskodawcy uznał za nieuzasadnione i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. je oddalił.